

ГОСТІ З ПІДНЕБЕСНОЇ

щество с ограниченной ответственностью
совместное Украина- Китайское предприятие "АСЛ"

абек
ления предприятия
и зам. генерального директора
35100, Украина, пгт. Млынов
Ровенской области, ул. Полищука 61
• тел. моб. 0038-095-8267221
• факс. 0038-03659-64175
• тел. 0038-03659-65246
• E-mail: asl.2007@163.com

乌克兰—中国合资企业“АСЛ”有限责任公司

苏白·阿那别克 教授
董事兼副总经理

- 35100, Украина, Ровенская область, пгт. Млынов, ул. Полищука 61
- 移动电话: 0038-095-8267221
- 传真: 0038-03659-64175
- 电话: 0038-03659-65246
- E-mail: asl.2007@163.com

Вони навчать
нас не лише
їсти рис
паличками, а й
розвивати
промислове
виробництво

Професор
Субай Анабек і
перекладач Лі
Дун.

Ні для когось не
секрет, що про-
тягом останнього
десятиліття еко-
номіка Китаю

стрімко розвивається. Доки ми, українці, прощалися із «єдиним і непорушним», міняли кольори, Президентів і Прем'єрів, китайці й надалі мирно трудилися під комуністичними гаслами і червоними прапорами, поступово нарощуючи потенціал у всіх галузях народного господарства. А коли впала залізна завіса, впевнено почали завойовувати світовий ринок.

2 СТОР.

ГОСТІ З ПІДНЕБЕСНОЇ

Тен. Млинівчани називають його по-своєму – Антон.

До земляків у Млинів завітає гість – студент Київського політеху Ло

У бізнес-леді Джан настрої завжди чудовий.

Спочатку на українських базарах з'явилися меткі чорняві «човники», а згодом, коли в Китаї почав зароджуватися бізнес, в Україну зачастили і ділові люди. Не став винятком і наш провінційний Млинів. На базі ПП «Вікторія» тут створене товариство з обмеженою відповідальністю, спільне Українсько-Китайське підприємство «АСЛ», яке спеціалізуватиметься на виробництві будівельних матеріалів, зокрема, цегли, тротуарної плитки та ін.

Нині, за словами директора ПП «Вікторія» Анатолія Фищука, «АСЛ» переживає часи становлення. І це в прямому розумінні. Виявляється, створити спільне із зарубіжними партнерами підприємство – справа непроста. Вона потребує чимало часу, фінансових ресурсів. Найскладніше пройти густий бюрократичний частокіл. Лише на виготовлення необхідної документації уже витрачено близько 170 тисяч доларів. Але паперова карусель ще й далі крутиться і їй, признається Анатолій Костянтинович, ще й кінця-краю не видно. Добре, що знайшли підтримку і в місцевій владі, і на рівні губернатора. Тому в різних інстанціях не зволікають із прийняттям необхідних рішень. А їх потрібно приймати (навіть по декілька разів), починаючи із сільської і закінчуючи обласною радами. Додамо до цього ще різного роду дозволи, погодження і вище цілий паперовий безпросвіток. Але нічого не вдієш – який закон, така й процедура. Зате потім будеш твердо переконаний, що до документації і комар носа не підточить.

Доки готуються папери, триває підготовка до введення в експлуатацію виробничих потужностей. Два місяці тому до Млинова прибула з Китаю будівельна бригада із 28 чоловік. Незабаром прибудуть на чолі з інженером спеціалісти з монтажу обладнання для заводу з виготовлення тротуарної плитки. Цей завод, до речі, буде розташований на території ПП «Вікторія». Тут же для робітників організували умови для проживання. Для керівного складу окремо винаймають житло.

Цегельний завод споруджуватимуть у селі Микитичі Дубенського району. Чому не на території Млинівського? Відповідь на це запитання довелося почути досить просто і несподівану: у нашому районі немає достатніх запасів сировини. Отакої! Хто б міг подумати, що стане дефіцитом звичайнісінька глина. Однак факт залишається фактом. Як згодом виявилося, її запаси вже майже повністю вичерпалися в тому ж Китаї, в Європі – теж. Так що недарма підприємливі китайці вирішили отаборитися на наших теренах. Втім, нам глини не шкода. Головне, щоб спільна справа давала взаємну вигоду. А вона – очевидна. Адже із введенням у дію виробничих потужностей виникне потреба у робочій силі. Уже в брезні набиратимуть робітників на завод з виготовлення тротуарної плитки. Потрібні будуть водії, екскаваторники, бульдозеристи, працівники інших професій. На черзі – цегельний завод.

Спокоєрків наша уява малювала китайців такими собі невисокими на зріст чоловічками з розкосими азіатськими очима, котрі носять конусоподібні капелюхи, їздять на велосипедах та їдять паличками не тільки рис, а й все, що ворухиться. Насправді ж представники цієї нації виявилися напрочуд високими і стрункими. Про расову приналежність свідчать хіба темне, немов смола, волосся і такі ж очі, які випромінюють тепло і добродушність. Одне, знай, щебечуть між собою чудернацькою мовою та постійно усміхаються.

Через перекладача Лі Дуна знайомлюся із членом правління спільного підприємства Субай Анабеком. Титулів у нього – дай, Боже, кожному. Він – професор Сінзяньського університету, доктор наук, заслужений викладач Китаю. За ним – не лише наукові розробки проєктів, а й чимало організаційних питань.

Джан – так відрекомендувалася чарівна китайка, котра теж приймає участь у спільному проєкті. До речі, вона займається не лише будівельною справою. Її бізнес – готельна справа, медичне обладнання. Одне слово – молодичка ділова. І як обов'язковий атрибут діловитості – сліпуча усмішка і сяйво очей-намистинок...

Ось такий він, Китай, зблизька. А китайці – такі ж люди, як ми. Щоправда, в них свій стиль життя, манери, поведінка, традиції. До речі, значна частина робітників, що працюватимуть на спорудженні цегельного заводу, віком до 30 літ. Усі – сімейні. Живуть тихо і скромно. Спиртного майже не вживають. Харчуються у їдальні ПП «Вікторія». У меню – різноманітні салати, багато овочів і зелені, продукція із борошна. Страви готує свій кухар-китаєць за національними рецептами, так що нарікань нема. І не буде. Бо найближчим часом у ПП «Вікторія» побудують свою теплицю. Отже, матимуть власну вітамінну продукцію.

Не знаю як кому, а автору цих рядків після знайомства з представниками Піднебесної мимоволі здалося, що Китай став до нас ближчий. Бодай на політ стріли. Що ж, ми, українці, народ гостинний. Треба, то навчимо своїх чорнявих партнерів їсти сало, а вони нас – рис паличками. А ще – будувати цегельні заводи...

Василь ХУДИК.